

Prelāta vēstule (novembris 2013)

Prelāts komentē pēdējos divus Ticības apliecības artikulus: “Es ticu uz mirušo augšāmcelšanos un uz mūžīgo dzīvi”.

2.01.2014

Mani dārgie bērni, lai Jēzus pasargā
manas meitas un manus dēlus!

Pēc dažām nedēļām beigsies Ticības
gads. Svētais Tēvs to noslēgs 24.
novembrī, Kristus Karaļa svētkos.
Šajā sakarā es aicinu jūs pārlasīt šos
vārdus, ko mūsu Tēvs rakstīja kādā

no savām homīlijām: “ ***Kad izsakām Credo , mēs apliecinām savu ticību Dievam, visvarenajam Tēvam, Viņa Dēlam Jēzum Kristum, kas ir miris un augšāmcēlies, Svētajam Garam, Kungam un Dzīvinātājam. Mēs apliecinām, ka Baznīca – viena, svēta, katoliska un apustuliska – ir Kristus Miesa, Svētā Gara iedvesta. Mēs priecājamies par grēku piedošanu un nākamās Augšāmcelšanās cerību. Bet vai šīs patiesības ietiecas mūsu sirds pašos dziļumos vai tikai paliek uz mūsu lūpām?* ”[1]**

Visu Svēto diena, ko mēs svinam šodien, un visu ticīgo mirušo piemiņas diena, kas būs rīt, aicina mūs atcerēties par mūsu mūžīgo mērķi. Šie liturģiskie svētki atspoguļo pēdējos Ticības apliecības artikulus. “Kristiešu ticības apliecinājuma – uz Dievu Tēvu, Dēlu un Svēto Garu, kā arī uz Viņa radošo, pestīšanu nesošo

un svētdarošo darbību – kulminācija
ir mirušo augšāmcelšanās laiku
beigās un mūžīgās dzīves
pasludināšana.”[2]

Dažos vārdos Ticības apliecinājums
apkopo *pēdējās lietas* – tiklab
individuālā, kā arī kolektīvā līmenī -,
tātad to, kas laiku beigās sagaida
katru cilvēku un visu universu. Pat
cilvēka prāts spēj apjaust to, ka pēc
zemes dzīves jābūt kādai *viņsaulei* ,
kurā visā pilnībā valdīs taisnīgums,
kas šeit lejā tik bieži tiek smagi
piesmiets. Taču tikai dievišķās
Atklāsmes gaismā un it īpaši,
pateicoties skaidrībai, kas nākusi
caur Kristus Iemiesošanos, Nāvi un
Augšāmcelšanos, šīs patiesības iegūst
skaidras aprises, kaut arī tās,
protams, turpina palikt apslēptas
zem noslēpuma plīvura.

Pateicoties Kristus mācībai,
beidzamās realitātes zaudē savu
drūmo un fatālo nozīmi, no kā

vēstures gaitā ir baidījušies un baidās tik daudzi cilvēki. Miesas nāve ir acīmredzama realitāte ikvienam, taču Kristū tā iegūst jaunu jēgu. Tā vairs nav vienīgi mūsu kā radību fiziskā ķermeņa materiālās dabas konsekvence, kuram dabiski ir tendence uz sadalīšanos, un tā vairs nav arī vienīgi sods par grēkiem, kā tika atklāts jau Vecajā Derībā.

Apustulis Pāvils raksta: *Jo Kristus ir mana dzīve, bet nāve ieguvums* . Un citā vietā turpina: *Tie ir patiesi vārdi: Ja mēs kopā ar Viņu miruši, tad mēs kopā ar Viņu dzīvosim* .[3]

“Kristīgā nāvē būtiski jauns ir, lūk, kas: Kristībā kristietis sakramentālā veidā ir jau "miris kopā ar Kristu", lai dzīvotu jaunu dzīvi; un ja mēs mirstam Kristus žēlastībā, tad fiziskajā nāvē piepildās šī "nāve kopā ar Kristu" un tādā veidā tajā noslēdzas mūsu uzņemšana Viņa atpestījošajā aktā.”[4]

Baznīca ir mūsu Māte pastāvīgi, ik brīdi. Kristības ūdeņos Viņa mūs ir dzemdinājusi jaunai dzīvei Kristū un tajā pašā laikā apsolījusi nemirstību nākotnē; pēc tam caur citiem sakramentiem, it īpaši Grēksūdzi un Euharistiju, rūpējas par to, lai šis “būt” un “iet” ar Kristu mūsu dvēselēs attīstītos. Vēlāk, kad atnāks smaga slimība, vai beigās nāves brīdī, viņa no jauna noliecas pār savām meitām un dēliem un stiprina viņus ar Slimnieku sakramentu un Svēto Komūniju kā ceļamaizi; viņa nodrošina mūs ar visu nepieciešamo, lai šajā pēdējā ceļojumā, kas ar Dieva žēlastību beigsies mūsu Debesu Tēva rokās, mēs dotos pilni cerības, miera un prieka. Tas izskaidro to, ka svētais Hosemarija, līdzīgi daudziem svētajiem pirms un pēc viņa, runājot par kristiešu nāvi, tika rakstījis skaidri un optimistiski: ***“Nebaidies no nāves! Sākot ar šo dienu, pieņem to pilnīgā pašāvībā uz Dievu – kad vien Viņš gribēs, kā un***

*kur vien Viņš gribēs. Nešaubies, tā
atnāks tādā stundā, tādā vietā un
tādā veidā, kā būs labāk... Tava
Dieva Tēva sūtīta. Esi sveicināta,
mūsu māsa – nāve !”[5]*

Es domās kavējos pie tiem
daudzajiem cilvēkiem - vīriešiem un
sievietēm no Opus Dei, viņu
radiniekiem, draugiem un
līdzstrādniekiem, kas šajos mirkļos
savu dvēseli atdod Dievam. Es lūdzu
priekš visiem svētas pāriešanas
žēlastību, lai tā būtu miera un
iekšējas vienotības ar Kristu
piepildīta. “ **Augšāmcēlies Kristus ir
cerība, kas nekad nebeidzas, kas
nekad nepieviļ (sal. Rom 5, 5). Cik
bieži mūsu dzīvē mūsu cerības
sašķobās, cik bieži ilgas, ko nesam
savās sirdīs, nepiepildās! Tā
cerība, kas ir mums kā kristiešiem,
ir patiesa, stipra un droša uz šīs
zemes, uz kuriem Dievs mūs ir
aicinājis, lai mēs ietu savu ceļu, un
tā ir atvērta uz mūžību, jo tā**

balstās uz Dievu, kas ir uzticīgs vienmēr .”[6]

Šajā mēnesī, kas ir veltīts mirušo dvēselēm, es aicinu jūs no jauna pārlasīt no *Katoliskās Baznīcas katehisma* tās sadaļas, kas runā par pēdējām lietām. Tas sniegs jums pamatu cerībai un pārdabiskam optimismam un rosinās jūs katru dienu no jauna uz garīgo cīņu. Arī kapsētu apmeklējumi, kas ir dievbijīga tradīcija daudzviet šajās dienās, var būt iespēja, lai tie, ar kuriem mēs veicam apustulisko darbu, apcerētu mūžīgās patiesības, lai aizvien vairāk meklētu mūsu Dievu, kurš mūs pavada un aicina mūs kā maigi mīlošs Tēvs.

Līdz ar nāvi beidzas laiks, lai darītu labus darbus un Dieva priekšā iemantotu nopelnus, un tūlīt seko katras dvēseles personīgā tiesa. Tā ir daļa no Baznīcas ticības, kas apliecina: “Nāves brīdī ikviens

cilvēks savā nemirstīgajā dvēselē saņem mūžīgu algu. Tas notiek atsevišķajā tiesā, kuras būtība ir cilvēka dzīvi attiecināt uz Kristu un pielīdzināt Viņam: vai nu caur šķīstīšanu, vai caur tūlītēju ieiešanu debesu svētlaimē, vai arī caur tūlītēju pazudināšanu uz mūžiem.”[7]

Galvenais, par ko šī tiesa tiks spriesta, ir mīlestība uz Dievu un uz tuvāko, kas ir izpaudusies uzticīgā baušļu un stāvoklim atbilstošo pienākumu pildīšanā. Mūsdienās daudzi cilvēki izvairās domāt par šo realitāti, it kā viņiem būtu iespējams apiet Dieva taisnīgo tiesu, kas tomēr vienmēr ir arī Viņa žēlsirdības piepildīta. Svētais Hosemarija vienmēr teica, ka Dieva bērni “**nedrīkst baidīties no dzīves un nedrīkst baidīties no nāves**”. Ja mūsu ticība ir dziļi iesakņojusies, ja mēs nožēlas pilni nākam pie Kunga Gandarīšanas sakramentā, kad mēs

Viņu esam apvainojuši, vai lai attīrītos no mūsu nepilnībām, ja mēs bieži pieņemam Kristus Miesu Euharistijā, mums nebūs iemesla bailēm no šī brīža. Apcerēsim, ko pirms daudziem gadiem rakstīja mūsu Tēvs: “ ***Man jāsmejas, kad jūs runājat par “norēķinu”, kuru Dieva Dēls prasīs no jums. Jums Viņš būs vienkārši Jēzus, nevis bargs un nežēlīgs soģis.” Šajos vārdos, kuru autors ir kāds bīskaps, daudzi raduši mierinājumu. Lai tie pārbaudījumos mierina arī tevi .***”[8]

Turklāt – un tas lai mūs piepilda ar vēl lielāku prieku – Baznīca savus bērnus nepamet arī pēc nāves, bet gan kā laba māte katrā Svētajā Misē aizlūdz par visu ticīgo mirušo dvēselēm, lai tās tiktu uzņemtas Debesu godībā. It īpaši novembra mēnesī Baznīca rūpējas par intensīvāku aizlūgšanu par mirušo

dvēselēm. Opus Dei, šajā Baznīcas ‘mazajā daļiņā’ mēs atsaucamies šai vėlmei un mīlestībā un pateicībā izpildām svētā Hosemarijas ieteikumus šīm nedēļām, dāsni upurējot svēto Mises Upuri un Komūniju par Opus Dei mirušajiem, par mūsu piederīgajiem un līdzstrādniekiem, un par visām dvēselēm šķīstītavā. Redziet, kā pēdējo lietu apcere nav vis skumjš pasākums, bet gan pārdabiska prieka avots? Uzticības pilni mēs sagaidām pēdējo Dieva aicinājumu un pasaules beigu piepildījumu pēdējā dienā, kad Kristus atnāks eņģeļu pavadījumā, lai pārņemtu valdījumā Savu karaļvalsti. Tad augšāmcelsies visi cilvēki, kas jēlkad ir dzīvojuši uz zemes, no pirmā līdz pēdējam.

Katoliskās Baznīcas katehisms apliecina: “Ticība, ka mirušie augšāmcelsies, jau no pašiem pirmsākumiem bija kristīgās ticības būtisks elements.”[9] Tāpēc tas jau

no pašiem pirmsākumiem sastapās arī ar neizpratni un pretestību.

“Vispārēji tiek atzīts, ka pēc nāves cilvēka dzīve turpinās garīgajā veidā. Bet kā lai tic, ka šis tik acīmredzami mirstīgais ķermenis varētu augšāmcelties mūžīgajai dzīvei?”[10]

Un patiesi tas ir tas, kas notiks laiku beigās caur Dieva visvarenību, kā to apliecina Atanāzija Ticības simbols:

“Visi cilvēki celsies augšā ar savu miesu un sniegs norēķinu par saviem darbiem. Un tie, kas darījuši labu, ieies mūžīgajā dzīvē, bet ļaunu darījušie – mūžīgajā ugunī.”[11]

Dieva, mūsu Tēva, mīlestības pilnais visžēlīgums dara brīnumus. Viņš mūs ir radījis kā būtnes, kas veidotas no dvēseles un miesas, no gara un matērijas, un Viņa plāns ir, lai mēs pie Viņa atgrieztos tā, lai nākamajā dzīvē varētu mūžīgi priecāties par viņa labumu, Viņa skaistumu un Viņa gudrību. Viena radība saskaņā ar Dieva īpašo, vienreizējo plānu

pirms mums ir iegājusi slavas pilnajā
augšāmcelšanās godībā: Vissvētākā
Jaunava Marija, Jēzus Māte un mūsu
Māte, ar miesu un dvēseli ir uzņemta
Debesu godībā. Tas ir vēl viens
iemesls cerībai un uzticības pilnam
optimismam!

Aizvien paturēsim prātā šos Dieva
apsolījumus, kas nepieviļ nekad, it
īpaši sāpju, noguruma un ciešanu
brīžos... Lūk, kā svētais Hosemarija
izteicās, kādā no tikšanās reizēm
runājot par pēdējām lietām: “ ***Kungs,
es ticu, ka es augšāmcelšos, es
ticu, ka mana miesa atkal
savienosies ar manu dvēseli, lai uz
mūžiem valdītu ar Tevi –
pateicoties Taviem bezgalīgajiem
nopelniem, Tavas Mātes
aizbildniecībai un tās mīlestības
dēļ, ko Tu man esi izrādījis .***”[12] Es
negribētu, lai jūs šo vēstuli kaut
vismazākā mērā uzlūkotu kā
pesimistisku; gluži pretēji, tā mums
atgādina, ka mūs sagaida Dieva

apskāviēni, ja mēs esam Viņam
uzticīgi.

Pēc mirušo augšāmcelšanās nāks
Pastarā tiesa. Nemainīsies nekas no
tā, kas jau tika nospriests personīgajā
tiesā, bet tad “Mēs uzzināsim visa
radīšanas darba un visas pestīšanas
norises galīgo jēgu, mēs sapratīsim
apbrīnojamos ceļus, pa kuriem Dieva
apredzība visu ir vadījusi uz
galamērķi. Pēdējā tiesā atklāsies, ka
Dieva taisnība triumfēs pār visām
Viņa radību izdarītajām netaisnībām
un ka Viņa mīlestība ir stiprāka par
nāvi.”[13]

Protams, neviens nezina, kad un kā
notiks šis pēdējais vēstures notikums,
nedz arī, kā notiks materiālās
pasaules atjaunošana, kas to pavadīs;
tas ir tas, ko Dievs glabā apslēptu
savā apredzībā. Tas, kas jādara
mums, ir būt nomodā, jo Kungs ir
vēstījis ne reizi vien: Jūs *nezināt ne
dienu, ne stundu* ![14]

Vienā no savām katehēzēm par Ticības apliecību pāvests Francisks pārliedina, ka “ **pārdomas par Pastaro tiesu nekad nedrīkst sēt mūsos bailes, drīzāk tām jānudina mūs labāk dzīvot pašreizējo dzīvi. Ar žēlsirdību un pacietību Dievs dāvā mums šo laiku, lai mēs ik dienas mācītos pazīt Viņu nabagajos un mazajos, lai mēs būtu neatlaidīgi labajā un būtu modri lūgšanā un mīlestībā .”[15]**

Meditācija par mūžīgajām patiesībām mūsos kļūs pārdabiskāka caur *svētām Dieva bailēm* - Svētā Gara dāvanu, kas, kā skaidroja svētais Hosemarija, nudina mūs ienīst grēku visās tā formās, jo tas ir vienīgais šķērslis, kas mūs var attālināt no Dieva - mūsu Tēva žēlsirdīgajiem plāniem.

Manas meitas un mani dēli, apcerēsīm dziļi šīs pēdējās patiesības. Tā mūsu cerība pieaugs, mēs būsīm optimisma pilni grūtību

priekšā un mēs atkal un atkal no jauna celsimies no mūsu mazajiem vai ne tik mazajiem kritieniem, jo Dievs nekad mums neliedz savu žēlastību. Un vienmēr paturēsim prātā mūžīgo svētlaimi, ko Kristus mums ir apsolījis, ja būsīm uzticīgi. “Šī pilnības dzīve ar Vissvēto Trīsvienību, šī dzīves un mīlestības dziļā kopība ar Viņu, ar Jaunavu Mariju, eņģeļiem un visiem svētlaimīgajiem tiek saukta par "debesīm". Debesis ir cilvēka visdziļāko ilgu galamērķis un piepildījums, augstākās un galējās laimes stāvoklis.”[16]

“Paradīze... ‘Ko acs nav redzējusi, ne auss dzirdējusi, ne kas cilvēka sirdī nācis, to Dievs sagatavojis tiem, kas Viņu mīl.’ Vai šī apustuļa Pāvila atklāsme neiedvesmo tevi cīnīties?”[17] Es uzdrīkstos piebilst: Vai Tu bieži domā par Debesīm? Vai esi cerības pilns cilvēks, jo Dievs tevi bezgalīgi mīl? Pacelsim sirdi pretī

Vissvētajai Trīsvienībai, kas nekad nepārstāj un nekad nepārstās mūs pavadīt mūsu ceļā.

Jūs jau zināt, ka Svētais Tēvs 18. oktobrī pieņēma mani audiencē. Cik labi ir būt kopā ar Pāvestu! Viņš pauda savu mīlestību un pateicību Prelatūrai par apustulisko darbu, ko tā veic visā pasaulē. Tas ir vēl viens iemesls, manas meitas un mani dēli, lai mēs neatslābtu mūsu lūgšanās par viņu, viņa nodomiem un viņa līdzstrādniekiem. Pirms dažām dienām kādā no Svētās Mises lasījumiem mēs lasījām, kā Ārons un Hūrs no rīta līdz vakaram balstīja Mozus rokas, lai Izraēļa vadonis nepagurdams varētu iestāties par savu tautu.[18] Tas ir mūsu uzdevums, visu kristiešu pienākums atbalstīt ar mūsu lūgšanām un upuriem Romas Pāvestu viņa misijas izpildē, ko viņam ir uzticējis Jēzus Kristus un Baznīca.

22. novembrī būs kārtējā gadskārta notikumam, kad svētais Hosemarija Pireneju pārejas laikā 1937. gadā atrada Rialpas rozi. Tas notika nākošajā dienā pēc Marijas prezentēšanas templī svētkiem. Tāpēc mūsu Tēvs šo atradumu interpretēja kā Dieva gribas zīmi, ka viņam jāturpina viņa ceļš, lai varētu no jauna atsākt savu priesteru kalpojumu vietās, kur reliģijas brīvība tiek ievērota. Mums tas ir vēl viens pamudinājums no Dievmātes, lai mēs biežāk vērstos pie viņas.

Turpiniet lūgties par maniem nodomiem. Šajās dienās lūdzieties īpaši par jūsu brāļiem, kas 9. novembrī tiks iesvētīti par diakoniem. Sagatavosimies Kristus Karaļa svētkiem ar cerību un optimismu, ko mūsu sirdīs ienes mūžīgo patiesību apcere. Un sakarā ar kārtējo gadskārtu pateiksimies Dievam 28. novembrī - datumā, kurā

Pāvests piešķīra Opus Dei personālās
prelatūras statusu.

Ar visu manu mīlestību jūs svētot,

Jūsu Tēvs,

+ Havjērs

Romā, 2013. gada 1. novembrī.

© *Prælatūra Sanctæ Crucis et Operis
Dei* (Izplatīšana arī izvilkumu veidā
atļauta tikai ar autortiesību
īpašnieka piekrišanu).

[1] Sv. Hosemarija, *Kad garām iet
Kristus*, Nr. 129.

[2] *Katoliskās Baznīcas katehisms*,
Nr. 988.

[3] *Flp* 1, 21 un *2 Tīm* 2, 11.

[4] *Katoliskās Baznīcas katehisms*,
Nr. 1010.

[5] Sv. Hosemarija, *Ceļš*, Nr. 739.

[6] Pāvests Francisks, Uzruna vispārējās audiences laikā, 10.04.2013.

[7] *Katoliskās Baznīcas katehisms*, Nr. 1022.

[8] Sv. Hosemarija, *Ceļš*, Nr. 168.

[9] *Katoliskās Baznīcas katehisms*, Nr. 991.

[10] *Turpat*, Nr. 996.

[11] *Quicumque* (Atanāzija ticības simbols) 38-39.

[12] Sv. Hosemarija, Piezīmes no meditācijas, 13.12.1948.

[13] *Katoliskās Baznīcas katehisms*, Nr. 1040.

[14] *Mt* 25, 13.

[15] Pāvests Francisks, Uzruna
vispārējās audiences laikā,
24.04.2013.

[16] *Katoliskās Baznīcas katehisms* ,
Nr. 1024.

[17] Sv. Hosemarija, *Ceļš*, Nr. 751.

[18] Sal. *Izc* 17, 10-13.

pdf | document generated
automatically from [https://
dev.opusdei.org/lv-lv/article/prelata-
vestule-novembris-2013/](https://dev.opusdei.org/lv-lv/article/prelata-vestule-novembris-2013/) (5.08.2025)